

Truyện ngắn

Người Yêu ...

Ngọc Bích Ngân

(Truyện ngắn, đăng 2 kỳ)

Trân Sa vừa đẩy chiếc xe đi chợ dọc theo các kệ bày bán thức ăn, vừa đưa mắt nhìn các món hàng mà nghe trong lòng mừng rỡ. Trân Sa vừa dọn về khu này mới được hai ngày. Đây là một siêu-thị lớn của người ngoại quốc gần nơi nàng vừa dọn đến mà hôm nay nàng mới đi lần đầu. Khu này hầu như không có người Á Đông, có chăng chỉ là người Tàu hoặc người Phi. Trân Sa thích thú nhìn những chai nước mắm, gói hủ tiếu khô, những hộp cá mòi. Bên hàng rau cải lại có bày bán cả húng cây, húng lủi, giá, xà-lách son, và cả họ nũa. Dĩ nhiên giá bán rất cao so với chợ Tàu hoặc chợ Việt, nhưng tính tiền xăng và nhất là cái công Trân Sa phải lặn lội lái xe xuống phố tàu, thì Trân Sa vẫn cảm thấy hài lòng vô cùng.

Trân Sa chỉ mua một số thức ăn cần thiết, nàng nhớ mãi có một lần nàng đi chợ mua thức ăn cho cả tuần tại một siêu thị lớn, thấy

đồ ăn ngon, nàng cứ liệng vào xe và tính tiền. Mãi khi đẩy chiếc xe chất bốn, năm bịch đồ ăn ra ngoài siêu thị, nàng mới thấy khổ sở! Siêu thị đó đã dùng nhiều cột sắt chắn không cho khách hàng đẩy xe đi chợ ra đến bãi đậu xe! Họ chỉ cho khách hàng đẩy xe ra đến ngoài vỉa hè trước cửa tiệm, và đó cũng là nơi họ cất xe đẩy. Xe hơi Trân Sa đậu khá xa cửa ra vào. Trân Sa đã phải vô cùng vất vả khiêng hàng hóa ra xe vì khi đi một mình, không có ai để phụ trông chừng cả.

Từ đó, Trân Sa không bao giờ dám mua quá nhiều thức ăn cùng một lúc. Mặc dầu Trân Sa có thấy siêu thị này không lo bị lạc mất xe đẩy, đã tể nhị để cho khách hàng có thể đẩy xe đi chợ ra đến bãi đậu xe, nhưng Trân Sa vẫn còn bị ám ảnh. Mua xong chừng đầy khoảng hai bịch đồ ăn, Trân Sa đem đi tính tiền. Siêu-thị rộng rãi và rất thoáng và vì là ngày trong tuần nên khá vắng vẻ. Cái không khí bình yên không ồn ào làm Trân Sa cảm

thấy rất dễ chịu. Trân Sa cảm thấy thật hài lòng với nơi nàng mới dọn về. Nàng thông thả đẩy đồ ăn ra ngoài 'parking', chất vào xe, chậm chậm lái về nhà.

*****

Dũng vừa thoáng thấy chữ 'Super Market' thì vội tấp xe vào, đậu xe và bước nhanh vào tiệm. Chàng liệng mấy bịch 'chips' và hai, ba lon nước vào cái rổ sắt xong xách lại quày tính tiền. Bỗng mắt Dũng chạm vào một dáng dấp Á-đông nhỏ nhắn đang chầm chậm đẩy xe đi xem các món hàng. Dũng bỗng quả quyết đây là một thiếu nữ Việt-Nam, vì từ gương mặt, mái tóc, và cả bước đi, phải là người Việt ... nhưng biết đâu. Dũng thấy còn chừng khoảng năm thước nữa thì cả hai sẽ chạm nhau nên Dũng hỏi hộp đứng thẳng lưng, cố co giãn các bắp thịt trên mặt để có được một gương mặt đàng hoàng hiền lành và đầy thiện cảm. Chàng chuẩn bị một nụ cười xã giao như

thể hai người Á-đông vô tình gặp nhau giữa chốn tây phương thì phải chào nhau. Dũng đi từ từ đến, nàng vẫn nhìn chăm chú vào một món hàng nào đó, Dũng đến thật gần, đoán chắc thế nào khi thấy bóng người khác phái, nàng ta cũng sẽ giả vờ hay cố ý đưa đôi mắt tò mò nhìn chàng, hay ít ra cũng ngó sơ ngang. Dũng đã đến thật gần, còn chừng hai bước, chàng làm bộ dừng lại, và rồi... Dũng và nàng cũng chéo nhau, và ...Dũng đã đi qua nơi nàng đứng, và cái dáng dấp nhỏ kia vẫn không hề liếc nhìn Dũng đâu là chỉ ngẩn mặt về hướng chàng!

Dũng xách cái rổ sắt đi vòng vòng mà lòng bỗng cảm thấy hơi hụt hẫng. Chàng đi lối ngõ vài bước, rồi bỗng cái ý nghĩ thôi thúc muốn nhìn lại cái dáng kia làm chàng quyết định đi vòng trở lại.

Nàng đã đi qua hàng rau cải, Dũng mừng rỡ khi thấy nàng cầm lon rau thơm lên ngắm nghía.

Nàng đưa lọ rau lên trước mặt ngủi và sau đó bỏ vào một cái bao nylon trong trong, thích thú đặt bịch rau vào xe. Đây chắc chắn là người Việt-Nam rồi, Dũng bỗng quả quyết vậy, và tự nhiên lòng nghe reo vui. Đứng xa xa nhìn một lúc rồi Dũng đi đến gần vờ lựa hàng. Thật lạ ... đôi mắt nàng hình như không chăm chú vào ai cả. Phải chi nàng cũng như bao cô thiếu nữ khác, vờ hất mái tóc lên để chạm mắt Dũng, hay nhoẻn miệng cười nhẹ làm điệu, hoặc cú ngẩng cao mặt một chút cho người khác dễ thấy nét đẹp của mình, và cũng để để quan sát xem có ai chú ý đến mình không... Nếu, nàng chỉ làm một trong những điều rồi, thì có lẽ Dũng cũng đã cười cười nịnh đầm cho vui, xong lại chạy nhanh ra xe vọt đi câu với mấy thằng bạn đang chờ ngoài ngoài ô. Nhưng đang này ... Dũng cảm thấy hơi quê quê một chút, nhưng lại thấy hay hay... Về thứ thái và ánh mắt vô hồn của nàng cho Dũng biết nàng không vì kiêu ngạo hay làm phách mà không nhìn Dũng. Dũng cảm nhận được cái vô tình đó đến từ một sự tự nhiên và thành thật. Nàng đi tính tiền và ra xe, Dũng không dám đường đột đến mở miệng xin xách phụ mặc dầu trong lòng rất muốn, vì thật sự Dũng không muốn nhìn thấy cái dáng mảnh mai kia phải khệ nệ xách đồ. Nhưng có cái gì đó khiến Dũng bỗng nghe vô cùng rụt rè. Nàng ra xe, chất đồ vào cốp, và Dũng dĩ nhiên, cũng đang cho xe nổ ...lái xe chạy xa xa theo chiếc xe của người con gái có đôi mắt vô hồn,(nhưng Dũng lại thấy rất có hồn) này.

... Lâu lâu, Dũng lại cố ý để một chiếc xe chen vào giữa xe của chàng và chiếc xe màu xám nhạt kia. Dũng nghe tim đập mạnh khi thấy chiếc xe màu xám kia bỗng rẽ queo trái. Chạy được một đoạn, qua một công viên, chiếc xe xám lại queo phải. Bấy giờ cả hai đang chạy vào một đường nhỏ, Dũng cho xe chạy thật xa cho chắc ăn. Chiếc xe xám queo vào 1 căn nhà 'Townhome' ngay cuối góc. Dũng giật thót lên khi thấy cái dáng kia bước ra khỏi xe. Chàng vội tập vào lề đậu lại, cách nàng chừng 50 thước. Nàng mở cốp, lấy đồ và cố ôm tất cả bước lên thang cấp, mở cửa vào nhà.

Dũng nhìn theo từng cử chỉ như bị thôi miên, tự hỏi mình đang làm gì? Nàng đi rồi Dũng còn ngồi thủ đó, suy nghĩ, khổ sở, tìm cách, vận dụng đầu óc, ...làm sao đây,

làm sao đây??

Gần 20 phút sau, khi chắn chắn nàng không còn trở ra và khi đấy, Dũng cũng đã lấy lại bình tĩnh được phần nào, chàng cho xe chạy rờ ngang nhà nàng. Chạy càng gần, cái bình tĩnh vừa tìm lại được bỗng vụt bay mất khi Dũng chỉ còn cách chiếc xe xám kia không đầy một thước. Dầu vậy, chàng cũng cố nhìn lên số nhà. Bốn con số nhìn như quen thuộc từ thuở nào. Chạy qua nhà nàng được một đoạn, Dũng tắt máy xe, ngồi thở hắt ... Làm sao đây ?? Dũng chợt nghĩ: '... Hôm nay thứ tư ...mới thứ tư thôi!'

8:00 giờ sáng, Dũng rà chiếc xe chạy chậm và cẩn thận đậu sau một chiếc xe khác bên vệ đường. Dũng tắt máy và ngồi đợi, đợi, đợi ...

10:15 sáng, mắt Dũng mở căng ra, trống ngực đập thành thịch. Nàng đứng đó, chiếc áo khoác dài màu sữa, chiếc bóp đeo vai cùng màu. Nàng chậm rãi khoá cửa nhà, bước ra xe, lái đi.

Dũng nhắm mắt định thần chừng 15, 20 giây. Xong chàng mở quyển sách ra, lẩm nhẩm đọc như ôn thần chú, lòng cầu mong đủ thứ. Hôm nay thứ bảy, Dũng xếp sách lại và ngồi đợi, đợi, đợi ...

Dũng không cảm thấy buồn ngủ, cũng không muốn nhắm mắt ngủ, chàng sợ rui, chỉ cần vài giây thôi thì tất cả sẽ hỏng.

Gần 12 giờ, chiếc xe màu xám kia bỗng trở về!! Dũng vui mừng, hít một hơi mạnh lấy can đảm và chuẩn bị tinh thần. Nàng bước ra xe với một xách 'plastic' khá nặng. Dũng thoáng cảm nhận được trên mặt nàng có nét vui. Nàng mở cửa nhà đi vào.

15 phút sau, Dũng cho xe chạy chậm đến trước nhà nàng. Dũng mở cửa xe, sửa lại cổ áo, cà vạt, cầm theo trên tay vài món cần thiết. Hít thở mạnh không khí vài hơi, lấy dáng khoan thai ...bước đến trước cửa nhà nàng, Dũng đưa tay bấm chuông !

Cánh cửa lay mở, một gương mặt thật dịu, trang điểm nhẹ nhàng nhìn Dũng dò hỏi, Dũng nhìn sững vào người đối diện mình giờ đây chỉ đứng cách nhau không đầy một thước, lòng chàng chỉ muốn buột miệng thốt lên câu:

- Cô có biết ...cô đã làm khổ tôi không ?

Nhưng không, Dũng chỉ dám nói sau khi gạt đầu chào:

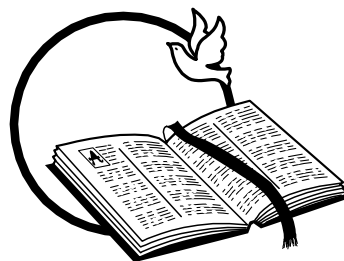
- Good morning! My name is Don, I am here too too ...

Và bỗng nàng cất lời sau khi chăm chú nhìn vào cái phù hiệu nhỏ bằng đồng, cái phù hiệu hình bản đồ Việt-Nam có lá cờ vàng ba sọc đỏ nằm chéo ngang lên trên mà Dũng đã cố ý đeo trên áo trước khi đến đây.

- Nếu ... ông nói được tiếng Việt, xin cứ tự nhiên.

Dũng bỗng nghe xao xuyến không thốt nên lời! Chàng đứng đó thộn mặt ra độ năm giây. Dũng mừng vì nàng đúng là người Việt, mà lại là một người lịch sự nhẹ nhàng. Qua cơn xúc động, Dũng đành háng lấy giọng:

- Chúng tôi thuộc một nhóm người đi rao giảng về đấng Christ nhân lành sẽ đến. Oh ... xin phép chị cho hỏi chị có đang theo

tôn giáo nào không ?

Nàng mỉm cười nhẹ:

- Tôi có lẽ không cùng đạo với anh. Tôi là người Công Giáo, mà đạo chúng tôi thì ... Đức Giáo

Hoàng chúa cho đi gõ cửa giảng đạo vì sợ làm phiền người ta, rất có thể sẽ có phản ứng ngược. Nhưng nếu đi làm công tác từ thiện cho các bệnh viện, trại mồ côi, vân vân

thì được.

Dũng nghe hai má nóng ran. Thật ra, chàng có theo đạo nào đâu. Lâu lâu chờ bà già đi chùa, cuối năm thường hái lộc cho vui. Có ai mời đi lễ rửa tội hay đám cưới thì Dũng cũng có ghé ngang nhà thờ, ngoài ra, Dũng tự xem như mình là thằng vô thần. Ba hôm nay, Dũng ráng đọc đi đọc lại quyển sách mà chàng đang cầm trên tay, cố hiểu những giáo điều trong đó, mà mục đích không phải là để tìm hiểu đạo. Giờ đây, nghe nàng nói vanh vách, Dũng đâm ra lúng túng. Bỗng Dũng ...đại ba năm, khôn một giây ra, chàng nói nhanh:

- Ồ! hay quá, chị đây ...có vẻ am tường về các tôn giáo, chúng ta có thể trao đổi với nhau chút ít không? Mong chị không phiền.

- Dạ, vậy thì ... mời anh vào chơi, chúng ta cùng trao đổi kiến thức. Anh dùng trà được chứ ?

Dũng lặng người để nghe một niềm vui reo âm ỹ trong bụng. Mấy ngày nay, đầu đoán biết được người phụ nữ sẽ chỉ mở cửa cho khách (và nhất là khách lạ) sau khi đã trang điểm và ăn mặc chỉnh tề, Dũng cũng không chắc rằng mình sẽ được đón tiếp. Giờ đây, được đứng trong căn nhà của nàng, Dũng bỗng cảm thấy mình thật thông minh! lòng thầm nghĩ ngày mai sẽ cúng cái gì đó cho vị thần linh nào đó.

Và từ đó, Dũng được quen Trân Sa. Cứ sáng thứ bảy, chàng lại sửa soạn đến thăm nàng, bàn về các tôn giáo (hay nghe nàng giảng đạo thì đúng hơn). Tuy không hẹn, nhưng cả hai như ngầm đồng ý cho rằng cái thời gian đó,Trân Sa đã tế nhị dành riêng cho Dũng. Và Dũng, cũng chưa bao giờ nán lại hơn quá hai tiếng tại nhà nàng. Có lần nàng rủ chàng đi chợ mua vài món lặt vặt, đi gói thứ, đi mua hoa, ở cái chợ mà chính nơi đó, chàng đã lò dò đi theo Trân Sa mà cho đến nay, nàng vẫn chưa biết. Cũng có lần Dũng đưa nàng đi trả vài cuốn sách ở thư viện, hoặc đi nhà thờ cầu nguyện vì Trân Sa cho biết hôm đó là lễ giỗ bà ngoại của nàng. Những lần đó, Dũng cảm thấy rất yêu đời, vì chàng có cảm giác như mình chính là bạn trai của Trân Sa và đang làm cái công việc đưa người yêu đi dạo.

Hơn sáu tháng trôi qua, một hôm Dũng đến thăm Trân Sa với đóa hoa hồng nhung. Dũng thân mật trao cho Trân Sa, nàng mỉm cười đón nhận. Im lặng một lúc, Trân Sa ngược nhìn Dũng nói nhỏ như làn gió thoảng:

- Anh Dũng ...Trân Sa có người yêu rồi.

Dũng im lặng vài giây, và rồi anh cố vớt vát:

- Nhìn Trân Sa, Anh cũng đủ biết có khối người yêu Trân Sa rồi.

Trân Sa bật cười thân mật theo câu đùa, nét mặt đăm chiêu:

- Anh Dũng, Trân Sa đã có một người trong trái tim rồi. Có thể ... có nhiều điểm Anh ấy không bằng anh, nhưng ... Anh ấy là Anh ấy ...

Dũng ngồi thủ người suy nghĩ vài phút, rồi hít thật mạnh cho không khí thấm đầy vào phổi, chàng nói nhanh:

- Chúc mừng cho ... Anh ấy! Chùng nào Trân Sa lập gia đình? chắc cũng sắp. Nhớ cho anh Dũng biết.

Trân Sa thì thầm một mình:

-Yêu nhau ...phải lập gia đình, phải là của nhau sao anh Dũng?

Dũng nhìn thẳng vào mắt Trân, hơi ngớ ngàng:

- Em nói gì? Sa, Hấn ... à, Anh ấy ... không định cưới em à ?!

*(Xin xem tiếp
báo thứ 7 tuần sau)*

NGUYỆT CẦM -

XUÂN DIỆU

*Trăng nhập vào dây cung nguyệt lạnh
Trăng thương, trăng nhớ, hồi trăng ngàn
Đàn buồn, đàn lặng, ôi đàn chậm
Mỗi giọt rơi tàn như lệ ngân.*

*Mây vắng trời trong đêm thủy tinh
Lung linh bóng sáng bỗng run mình
Vì nghe nường tử trong câu hát
Đã chết đêm rằm theo nước xanh.*

*Thu lạnh càng thêm nguyệt tỏ ngời,
Đàn ghê như nước, lạnh trời ơi...
Long lanh tiếng sỏi vang vang hận
Trăng nhớ Tâm Dương, nhạc nhớ người...*

*Bốn bề ánh nhạc: biển pha lê
Chiếc đảo hồn tôi rợn bốn bề...
Sương bạc làm thình, khuya nín thở
Nghe sâu âm nhạc đến sao Khuê.*

